

Sygn. akt: WZ 9/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant : Marcin Szlaga

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej ppłk. Kazimierza Haładaja oraz adw. P. Z., w sprawie M. S. podejrzanego o popełnienie przestępstw z art. 258 § 3 w zw. z art. 258 § 1 i in. k.k., po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 14 czerwca 2016 r., zażalenia obrońcy podejrzanego na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 maja 2016 r., o przedłużeniu stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, po wysłuchaniu Prokuratora oraz obrońcy podejrzanego

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 maja 2016 r. Wojskowy Sąd Okręgowy w W. przedłużył stosowanie wobec M. S. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do 24 sierpnia 2016 r.

Postanowienie to zaskarżył obrońca podejrzanego, zarzucając obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia:

1. art. 249 § 1 k.p.k. przez nieuzasadnione przyjęcie, że prawidłowy tok postępowania zabezpieczony może być wyłącznie poprzez zastosowanie

- najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania;
2. art. 258 § 1 k.p.k. poprzez przyjęcie, że podejrzany będzie nakłaniał do składania fałszywych zeznań lub w inny bezprawny sposób utrudniał postępowanie;
 3. art. 251 § 3 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie w uzasadnieniu tego postanowienia powodów, dla których nie uznano za wystarczające zastosowanie innego środka zapobiegawczego łagodniejszego rodzaju;
 4. art. 257 § 1 k.p.k. poprzez przyjęcie, że stosowanie innego niż tymczasowe aresztowanie środka zapobiegawczego nie jest wystarczające.

Formułując cytowane zarzuty autor zażalenia wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zastrzeżenie, że tymczasowe aresztowanie ulegnie zmianie na poręczenie majątkowe w kwocie 80.000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty podniesione przez skarżącego nie mogą być uznane za zasadne. Wojskowy Sąd Okręgowy w W. w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wyjaśnił powody, dla których uznał za konieczne uwzględnienie wniosku prokuratora. Uczynił to wprawdzie lakonicznie, w znacznej części odwołując się do argumentacji zawartej we wniosku prokuratora o przedłużenie tymczasowego aresztowania oraz w postanowieniach w przedmiocie stosowania tymczasowego aresztowania i przydając im walor argumentacji własnej. W tego rodzaju rozstrzygnięciach incydentalnych jest to zbieg dopuszczalny, tym bardziej że Sąd *a quo* podkreślił, iż obawa utrudniania prawidłowego toku postępowania karnego przez podejrzanego wynika z surowości grożącej mu kary, a co dodatkowo jest samoistną przesłanką stosowania tymczasowego aresztowania.

Skoro więc Wojskowy Sąd Okręgowy uznał, że na tym etapie postępowania jedynym środkiem zabezpieczającym jego prawidłowy, niezakłócony tok jest izolowanie podejrzanego, nie musiał analizować powodów, dla których niewystarczające byłoby stosowanie środków nieizolacyjnych. Toteż zarzuty sformułowane w punktach 3 i 4 zażalenia uznać należało za formalnie poprawne, ale nieuzasadnione.

Podejmując próbę wykazania, że w obecnym stanie postępowania stosowanie tymczasowego aresztowania wobec M. S. nie jest uzasadnione, ponieważ prawdopodobne jest wymierzenie mu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, bądź też bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze zbliżonym do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, obrońca bazuje na założeniu, że w sprawie nie występują przesłanki do formułowania zarzutu kierowania przez podejrzanego zorganizowaną grupą przestępczą, do czego się nie przyznał.

Analiza materiału dowodowego zebranego w dotychczasowym postępowaniu wskazuje, że twierdzenie Sądu *a quo* o dużym prawdopodobieństwie popełnienia przez podejrzanego wszystkich zarzucanych mu przestępstw nie jest bezzasadne i nie może być skutecznie podważane. Występują bowiem w sprawie okoliczności, które mogą być uznane za przejaw kierowania grupą, której trzon jest niezmienny, a zmieniają się współdziałający. Na wiodącą rolę M. S. wskazują jego zachowania o charakterze władczym, dyktowanie cen, negocjowanie warunków realizacji poszczególnych działań i to nie tylko we własnym imieniu. Co oczywiste, oceny te nie mogą być na tym etapie postępowania kategorię, tym niemniej uprawdopodobniają fakt kierowania grupą przestępczą, a w tym stanie – aktualizują się wszystkie przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania, o których pisał wprost i przez odwołanie się do innych procesowych wypowiedzi Wojskowy Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Utrzymując zaskarżone postanowienie w mocy Sąd Najwyższy podziela te wywody z jednym tylko zastrzeżeniem. Sąd przedłużający stosowanie tymczasowego aresztowania odwołał się m. in. do wywodów zawartych we wniosku o przedłużenie stosowania tego środka, lecz nie dostrzegł lub nie zanegował okoliczności, które pozostają jedynie w sferze zamierzeń prowadzących postępowanie karne, a odnoszących się do uzupełnienia zarzutów przedstawionych podejrzanemu. Tego rodzaju zamierzenie nie może mieć i nie ma żadnego wpływu na podejmowane decyzje, których bazą jest aktualny stan sprawy. Zamierzenia takie nie powinny być artykułowane przez wnioskodawcę, ale skoro znalazły się we wniosku, konieczne było odniesienie się i do tej, pominiętej zarówno przez Sąd jak i skarżącego kwestii.

Podsumowując, Sąd Najwyższy uznał, że zaskarżone postanowienie jest zasadne i dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania wobec M. S. niezbędne dla zapewnienia prawidłowego toku postępowania karnego, wobec czego orzekł jak na wstępie.

kc